

پرواز اسطوره‌ها؛ از گارودا تا گریفین!

این روزها خبر پرواز «همای سعادت» در آسمان طالقان استان البرز، حسابی در شبکه‌های اجتماعی دست‌به‌دست شد و نام پرندگان اسطوره‌ای را بر سر زبان‌ها انداخت.

به گزارش سایت خبری پرسون، البته برخی از این پرندگان، تنها در افسانه‌ها گیر کرده‌اند، اما بعضی از آنها مثل هما، بال‌شان را در دنیای واقعی هم گشوده‌اند و جلو چشم ما چرخ می‌زنند. اما کدام اسطوره‌های بالدار ایرانی، شبیه پرندگان باستانی جهانی‌اند؟

در اینجا قصه برخی از این پرندگان جهانی را با هم مرور می‌کنیم.

گارودا، پرنده‌ای در افسانه‌های هندو-بودایی

گارودا (Garuda) در اسطوره‌ها، پادشاه پرندگان است و سریع‌تر از باد. این پرنده، با سر، بال، چنگال و منقاری عقاب‌مانند و اندامی انسانی، با تاجی بر سر، حیات یافت و در میان کشورهایی مثل هند، اندونزی و تایلند محترم است. گادورا نماد الفاظ سحرآمیز است و اگر کسی بر بال تیزرو این موجود عظیم قرار گیرد، کائنات را با سرعتی برق‌آسا طی می‌کند. این اسطوره، دشمن مارهاست و آنها را می‌بلعد و شبیه عنقای ایرانی است.

فنگ هوانگ؛ اسطوره‌ای چینی

فنگ هوانگ (Fenghuang) همان سیمرغ خودمان است؛ اما از نوع چینی‌اش! برخی معتقدند این پرنده سرخ‌رنگ است و بعضی می‌گویند رنگارنگ است مثل ققنوس! جنس این اسطوره، آتشین است و نماد تابستان و خشکسالی به حساب می‌آید. براساس روایات چینی، این پرنده بلند بالا، کمتر در سطح زمین پرواز می‌کند و هر وقت این اتفاق بیفتد، دیگر پرندگان دور آن جمع می‌شوند. در نقاشی‌های به‌جا مانده از این اسطوره، منقاری خمیده و پنجه‌ای بلند و تیز دیده می‌شود که به کشاورزان در مزارع خشک جنوب، یاری می‌رساند.

گامایون؛ پرنده افسانه‌ای روسی

گامایون (Gamayun) اسطوره پیشگویی است، پرنده‌ای با صورتی زنانه که پیام خدایان را می‌آورد و با خواندن آوازهایی، آینده مردمانی را پیشگویی می‌کند که می‌توانند صدای او را بشنوند. برخی معتقدند این پرنده، همان همای سعادت خودمان است و نشانه شانس و قدرت است.

گریفین؛ اسطوره‌ای مصری

گریفین (Griffin) هم بسیار شبیه شیردال خودمان است؛ همان اسطوره‌ای که سری عقاب‌مانند و تنی شیرگون و گوش‌هایش چون اسب دارد و شبیه چنین موجودی را می‌توان در سرستون‌های تخت‌جمشید پیدا کرد. درباره این موجود افسانه‌ای هم داستان‌های فراوانی است. جالب‌ترین آن، وقتی است که می‌گویند بر دروازه شهر «تبس» در مصر باستان می‌نشست و از رهگذران ضرب‌المثل می‌پرسید. هخامنشیان آن را نگهبانی در برابر شیطان، جادو و دروغ می‌دانستند.